

PRZYGORZEĆ (2) *vb pf*

o prawdopodobnie jasne (*tak w gorzeć*).

[*praet 3 sg f przygorzała.*] ◊ *con 3 sg [f by przygorzała.] n by przygorzało (2).*

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII w.

Przypalić się, zwykle przywierając do naczynia (2) : á zmieszay on miód z omanem czyście/ y przyśmaż trochę: mieszaiąc wśzytko aby nie przygorzało FalZioł V 94v; warz w moczu krowim/ gnoy świeży krowi w gárnku nowym/ áż dobrze wywré iż gęłto będzie iáko kálza/ á do tąd mieszay by nie przygorzało SienLek 176; [Mieśłay mleko/ by nieprzygorzało Rôr die milch/ dz fie nit printzelte Wokabul 1539 F3; Ia czuię iłz tá iárzyná przygorzała. [...] das eñfen iñt angebreñth worden. Wokabul 1539 R7, T4].

[*Szereg: »przygorzeć a przysmargnać«: Potym wśtaw ná węgle rośpalone/ á daj wrzeć ćwierć godziny/ mieszaiąc wśtawicźnie/ áby nieprzygorzało/ á nieprzyśmargło SienHerb 503a (Linde).]*

Formacje współrdzenne cf GORAC.

Cf [PRZYGORZAŁY], PRZYGORZENIE

MP